Зәкия Туфайлова

Тукай абый.
Әле укый белмәсәк тә.
“Туган тел”не җырлыйбыз
Бу Тукай абый бүләге,
Иң гүзәл бер җыр дибез.
И туган тел, и матур тел!

Әкиятләрен сөйләп, тыңлап
Телләребез ачыла.
“Су анасы”, “Шүрәле”ләр
Безгә якын барысы да.
И туган тел, и матур тел!

Җыр: Туган тел.

И туган тел, и матур тел,
Әткәм-әнкәмнең теле.
Дөньяда күп нәрсә белдем
Син туган тел аркылы.

Иң элек бу тел белән
Әнкәм бишектә көйләгән.
Аннары төннәр буе
Әбкәм хикәят сөйләгән.

И туган тел! Һәрвакытта
Ярдәмең берлән синең.
Кечкенәдән аңлашылган
Шатлыгым, кайгым минем.

И туган тел! Синдә булган
Иң элек кыйлган догам:
Ярлыкагыл, дип, үзем һәм
Әткәм-әнкәмне, Ходам!

Җыр “Шүрәле”

Ачуланган, турсайган
Шүрәлене күр әле.
Онытырга вакыт инде
Былтыргы үпкәләрне.

Кушымта:

Әй, шүрәле, әй, шүрәле,
Безнең янга кил әле.
Син яхшы бит, син әйбәт бит.
Теге хәлне сөйләле.

Әкияттән чыктыңмы,
Урманнан киләсеңме?
Әгәр булсаң чын шүрәле,
Кытыклап кара безне.

Бигрәк озын кулларың,
Күзләрең йөгереп тора.
Әгәр булсаң чын шүрәле,
Кытыклап кара безне.

Җыр: Бала белән күбәләк.

Бала:

Әйт әле, күбәләк,
Сөйләшик бергәләп:
Бу кадәр күп очып,
Армыйсың син ничек?

Ничек соң тормышың,
Ничек көн күрмешең?
Сөйләп бирче тезеп,
Табаламсың ризык?

Күбәләк:

Мин торам кырларда,
Болында, урманда;
Уйныймын, очамын
Якты көн булганда.

Иркәли һәм сөя
Кояшның яктысы;
Аш буладыр миңа
Чәчәкләр хуш исе.

Тик гомерем бик кыска;
Бары бер көн генә.
Бул яхшы, рәнҗетмә
Һәм тимә син миңа.